

Arrest

nr. 202 149 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LOOY
Rijnkaai 93
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2017 tot weigering herinschrijving in het vreemdelingenregister, aan de verzoekende partij op 10 november 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LOOY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 november 2010 dient verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar vader G.D., die de Afghaanse nationaliteit heeft. Op 8 juli 2011 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

Op 26 oktober 2011 wordt verzoekster te Antwerpen in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 9 april 2013 wordt de beslissing genomen om het tijdelijk verblijf van verzoekster te verlengen voor de duur van één jaar namelijk tot 25 oktober 2013.

Op 22 januari 2014 wordt de beslissing genomen om het tijdelijk verblijf van verzoekster te verlengen voor de duur van één jaar namelijk tot 25 oktober 2014.

Op 2 oktober 2014 wordt de beslissing genomen dat verzoekster recht heeft op een onbeperkt verblijf en wordt aan de burgemeester van Antwerpen instructie gegeven om verzoekster in het bezit te stellen van een B-kaart.

Op 14 juli 2015 wordt verzoekster afgeschreven naar Finland.

Op 7 september 2017 verzoekt verzoekster om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Op 2 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om geen gunstig gevolg te geven aan dit verzoek. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

G., L. (...)

geboren te G., op (...).1994

nationaliteit: Afghanistan

Betrokkene werd op 14/07/2015 afgevoerd uit het vreemdelingenregister ingevolge melding van haar vertrek naar het buitenland. Op 7/09/2017 heeft zij gevraagd om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na grondig onderzoek van haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.

Tussen beide data (datum van vertrek naar Finland en de datum waarop zij zich opnieuw meldt) ligt een periode van meer dan één jaar. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen.

(…)”

Op 2 oktober 2017 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 213 861.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekster wordt de terugkeer naar België geweigerd. Als gevolg hiervan maakt zij het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13 dd. 2 oktober 2017). Hiertegen werd bij verzoekschrift dd. 8 december 2017 een verzoek tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zonder twijfel de weigering tot herschrijving van verzoekster in het vreemdelingenregister een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) tot gevolg heeft.

Het betreft aldus een beslissing tot verwijdering.

Derhalve is richtlijn 2008/115 van toepassing.

Van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, dient gedaagde rekening te houden met de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht

Art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) luidt als volgt

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Zonder twijfel werd het hoorrecht geïncorporeerd in het Handvest

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken(overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voorzover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Welnu verzoekster meent zich in deze situatie te bevinden.

Verzoekster maakt deel uit van een vijfkoppig gezin bestaande uit: verzoekster; haar vader en moeder en haar twee schoolgaande broers.

Verzoekster kreeg simpelweg nooit de kans één en ander te verduidelijken en aan te tonen.

Ten overvloede benadrukt verzoekster dat het louter feit dat zij enige tijd in Finland verbleven heeft met haar toenmalige partner geenszins tot gevolg heeft dat zij haar gezins- en familiebanden in België zou verliezen.

Het gaat hier immers om de meeste fundamentele familieband, namelijk deze met haar ouders en broers.

De bestreden beslissing is niet proportioneel aangezien zij onvoldoende (geen) gewicht toegekend heeft aan de positie van verzoekster binnen het - in België verblijvende - gezin en deze positie niet (evenredig) betreft bij de beoordeling van het gezinsleven.

Het privéleven van artikel 8 EVRM beperkt zich niet tot het gezinsleven op zich, hoewel dit in casu een afdoend argument is om te stellen dat de niet naleving van de hoorplicht een inbreuk betekent daar dit tot een andere beslissing had kunnen leiden. Maar ook het ruimer privéleven met inbegrip van het lange verblijf in België voor haar huwelijk en de feitelijke situatie met haar inmiddels ex- echtgenoot

Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om in haar zaak het redelijkheidsbeginsel te respecteren. Gezien de hier vermelde concrete gegevens van de situatie van verzoekster, is het niet redelijk haar herinschrijving te weigeren.

Verzoekster had kunnen wijzen op het feit dat zij op regelmatige basis contact onderhield met haar familie in België en dat zij alhier haar hoofdbelangen nooit heeft verloren.

Zij had tevens kunnen wijzen op de prangende humanitaire situatie waarin zij zich bevindt gelet op de echtelijke problemen en de oorlogssituatie in haar land van herkomst. Immers mag men niet uit het oog verliezen dat zij afkomstig is uit Afghanistan, dat zij afstamt van de aldaar onderdrukte HAZARAS stam en dat haar vader in 2003 erkend werd als vluchteling.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging" ; niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Bovendien, op straffe van onwettigheid van de beslissing schrijft de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat de overheid in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, gefikte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993,78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

En terwijl:

-de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

-en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet

-en de rechtspraak van de Raad van State(dd.25 september1986 nr. 26933)

-en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens;

-en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

In haar arrest dd. 15 april met nummer: 165 905 bepaalt de RVV:

"De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

...

Hoewel de bestreden beslissing stelt dat na "grondig" onderzoek werd beslist om aan verzoekers aanvraag geen gunstig gevolg te geven, worden verzoekers pogingen om het wettelijk vermoeden van artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit te weerleggen, onbeantwoord gelaten. Wanneer een vreemdeling die ambtshalve werd geschrapd tracht aan te tonen dat hij het grondgebied niet heeft verlaten en aldus het vermoeden bepaald in artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit poogt te weerleggen, is het bestuur ertoe gehouden te motiveren waarom de door hem aangevoerde elementen niet worden aangenomen. In de mate verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert is het middel dan ook gegrond."

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing stelt:

"Betrokkene werd op 14/07/2015 afgevoerd uit het vreemdelingenregister ingevolge melding van haar vertrek naar het buitenland. Op 07/09/2017 heeft zij gevraagd om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na grondig onderzoek van haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.

Tussen beide data (datum van vertrek naar Finland en de datum waarop zij zich opnieuw meldt) ligt een periode van meer dan één jaar. Overeenkomstig artikel 19 §1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen."

Uit de motivering van de bestreden beslissing valt af te leiden dat DVZ de beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid.

Op geen enkel ogenblik wordt verzoekster in de mogelijkheid gesteld het vermoeden dat zij haar hoofdbelangen in België heeft verloren te weerleggen. Er wordt geen rekening gehouden met haar ongewijzigde gezinstoestand in België en het feit dat zij regelmatig naar België terug keerde teneinde haar vader, moeder en broer op te zoeken.

De beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met het hoorrecht, noch met het familieleven, zodat de beslissing een schending inhoudt van de aangeduide wetsartikels ieder op zich, minstens in samenhang.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 39 §7 van het Vreemdelingenbesluit, evenals van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster eveneens melding maakt van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Zij betoogt deel uit te maken van een vijfkoppig gezin in België waarmee verwerende partij geen rekening houdt. Zij heeft nooit de kans gekregen om dit te verduidelijken. Haar verblijf in Finland zou niet

betekenen dat zij haar gezins- en familiebanden in België zou verloren hebben. Zij verwijst verder naar de echtelijke problemen evenals de problemen in Afghanistan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist haar echtgenoot in Finland te hebben vervoegd en gedurende meer dan 1 jaar het grondgebied van het Rijk te hebben verlaten. Conform artikel 16 van de Vreemdelingenwet heeft een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Uit het Rijksregister, in bijlage, blijkt dat verzoekster op 14.07.2015 België verliet om zich te vervoegen bij haar echtgenoot in Finland. Zij had een recht op terugkeer tot 13.07.2016. In de mate dat zij zich op 07.09.2017 aanbood bij het stadsbestuur van Antwerpen om zich terug in te schrijven, dient te worden opgemerkt dat de termijn van 1 jaar, conform artikel 16 §1 van de Vreemdelingenwet, ruimschoots overschreden is en niet door verzoekster wordt betwist.

Zij heeft verder ook nooit aangetoond dat zij, ondanks haar afwezigheid, haar hoofdbelangen in België behield.

Waar zij thans verwijst naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoekster, die zich beperkt tot een louter ongestaafd betoog toont een dergelijke afhankelijkheid niet aan.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de oorlogsomstandigheden in Afghanistan, blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verzoekster gedwongen verwijderd zal worden naar Afghanistan, waardoor zij zich niet kan beroepen op artikel 3 EVRM. Zij toont evenmin aan het slachtoffer te zijn van huiselijk geweld door haar echtgenoot in Finland.

Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen welke niet gekende elementen zij had kunnen bijbrengen tijdens een voorafgaand verhoor, die een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing, waardoor de schending van het hoorrecht niet kan worden weerhouden.

“Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.2.2 van het bestreden arrest de door de verzoekers voorgehouden schending van de hoorplicht terecht heeft getoetst aan de voorwaarde dat de verzoekers aannemelijk dienen te maken dat de dienst Vreemdelingenzaken een andere beslissing had kunnen nemen indien zij waren gehoord.” (RvS nr. 237.502 van 28.02.2017)

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden, waardoor geen schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd

Een schending van de door haar opgeworpen beginselen en bepalingen, wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet ernstig.”

2.3.1. Verzoekster voert de schending van artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) en van het rechtszekerheidsbeginsel aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr.

199.798). Te dezen zet verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit en het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.2. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij aanvoert dat *“de weigering tot her[fin]schrijving van verzoekster in het vreemdelingenregister een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) tot gevolg heeft”* en dat de weigering tot herinschrijving aldus *“een beslissing tot verwijdering”* betreft.

Daargelaten de vraag of artikel 41 van het Handvest bijgevolg van toepassing is in het kader van huidige bestreden beslissing, wordt opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Ook de Raad van State oordeelde dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voorzover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden indien verzoekster bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoekster minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan verzoekster om aan te duiden dat zij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de bestreden beslissing. Indien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoekster en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Verzoekster werpt op dat zij nooit de kans heeft gekregen om het één en het ander te verduidelijken en aan te tonen. Zij voert aan deel uit te maken van een vijfkoppig gezin bestaande uit haar vader, moeder, twee broers en zijzelf. Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing disproportioneel is aangezien zij onvoldoende gewicht toekent aan haar positie binnen het gezin. Verzoekster voert aan dat zij erop had kunnen wijzen indien zij gehoord was geweest dat zij op regelmatige basis contact onderhield met haar familie in België en zij alhier haar hoofdbelangen nooit heeft verloren, zij had kunnen wijzen op de prangende humanitaire situatie waarin zij zich bevindt gelet op de echtelijke problemen en de situatie in haar land van herkomst, zijnde Afghanistan. Verzoekster licht toe dat zij afstamt van de in Afghanistan onderdrukte Hazarasstam en dat haar vader in 2003 werd erkend als vluchteling. Verzoekster werpt op dat deze gegevens tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 19 van de vreemdelingenwet, de relevante bepalingen van dit artikel luiden als volgt:

“§ 1 Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2 De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3 De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4(...)."

Artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk.

De Raad acht het *in casu* relevant om er eerst op te wijzen dat uit artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, zijn recht op terugkeer verliest indien hij langer dan een jaar afwezig blijft uit het Rijk, tenzij is voldaan aan de voorwaarden van artikel 39, § 3 van het vreemdelingenbesluit dat bepaalt:

"§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats."

Verzoekster werpt thans op dat haar niet de kans werd geboden om aan te tonen dat zij haar hoofdbelangen in België heeft behouden. Er wordt evenwel op gewezen dat overeenkomstig artikel 39, § 3 van het vreemdelingenbesluit *"(d)e vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning (...) het recht op terugkeer (kan) uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:*

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt". Verzoekster toont niet aan dat zij vóór haar vertrek heeft bewezen dat zij haar hoofdbelangen in België wenste te behouden. Verzoekster werd op 14 juli 2015 afgeschreven naar Finland.

Waar verzoekster verwijst naar haar moeder, vader en broers die allen verblijfsrecht in België hebben, stelt de Raad vast dat verzoekster meerderjarig is. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan. Verzoekster brengt *in casu* geen enkel concreet element aan dat zou wijzen op deze bijkomende banden van afhankelijkheid. Door er louter op te wijzen dat zij op regelmatig basis contact onderhield met haar familie, maakt zij het bestaan van bijkomende

elementen van afhankelijkheid niet aannemelijk en kan zij niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat haar meest fundamentele familiale belangen zich in België bevinden. In het verzoekschrift geeft verzoekster zelf aan dat zij op 23 juni 2014 huwde (de huwelijksakte wordt bij het verzoekschrift gevoegd) en in 2015 haar echtgenoot volgde naar Finland.

Waar verzoekster opwerpt dat zij echtelijke problemen heeft en dat de relatie afgelopen zou zijn, wordt erop gewezen dat zij zich beperkt tot een loutere bewering die niet wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Waar verzoekster verwijst naar de situatie in Afghanistan wordt erop gewezen dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en dat de verwerende partij ervan op de hoogte was dat aan verzoeksters vader de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat verzoekster in het kader van gezinshereniging met hem naar België is gekomen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen waarvan de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet op de hoogte was en die hadden kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing of tot het niet nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij was ervan op de hoogte dat verzoekster was afgeschreven naar Finland, dat haar ouders en broers in België verblijfsrecht hebben en dat haar vader de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Een schending van het hoorrecht wordt *in casu* niet aangetoond.

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek van verzoekster van 7 september 2017 om in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst omdat zij op 14 juli 2015 werd afgevoerd uit het vreemdelingenregister, tussen beide data een periode van meer dan één jaar ligt en zij haar recht op terugkeer heeft verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar in het Rijk.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest nr. 165 905 van "15 april" van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

2.3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

Verzoekster voert aan dat zij op geen enkel ogenblik in de mogelijkheid werd gesteld om het vermoeden dat zij haar hoofdbelangen in België heeft verloren te weerleggen, er geen rekening werd gehouden met haar ongewijzigde gezinssituatie en met het feit dat zij regelmatig naar België terugkeerde teneinde haar vader, moeder en broer op te zoeken. Er wordt evenwel op gewezen dat overeenkomstig artikel 39, § 3 van het vreemdelingenbesluit *“(d)e vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning (...) het recht op terugkeer (kan) uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:*

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt”. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij vóór haar vertrek heeft bewezen dat zij haar hoofdbelangen in België wenste te behouden.

Waar verzoekster nog opwerpt dat zij regelmatig naar België terugkeerde teneinde haar vader, moeder en broer op te zoeken, wordt erop gewezen dat zij zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 19 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het

geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET